

MVCRX05LP7IR
prvotní identifikátor

odbor bezpečnostní politiky
Nad Štolou 3
170 34 Praha 7

Č. j. MV- 57001-2/OBP-2021

Praha 8. dubna 2021
Počet listů: 9

Vážený pan
Ing. Vojtěch Razima
nar. 6.12.1968
Pražská 1148/59, Praha 10

zastoupen:

Pavel Uhl, advokát
č.ev. ČAK 10960
se sídlem Kořenského 15, Praha 5
kontaktní e-mail: advokat@uhl.cz
ID DS: 5iza9qd

ROZHODNUTÍ

Ministerstvo vnitra jako správní orgán nadřízený Magistrátu hl. m. Prahy (dále jen „MHMP“) rozhodlo o odvolání Ing. Vojtěcha Razimy, nar. 6.12.1968, bytem Pražská 1148/59, Praha 10, zastoupeného Pavlem Uhlem, advokátem, č.ev. ČAK 10960, se sídlem Kořenského 15, Praha 5, ze dne 30.3.2021, proti usnesení MHMP ze dne 29.3.2021, č.j. MHMP 380354/202, sp.zn. S-MHMP 274867/2021, ve věci odložení oznámení shromáždění ohlášeného dne 1.3.2021 výše jmenovaným na den 18.4.2021 a čas od 12:00 do 14:00 hod. na místo náměstí U Svatého Jiří, Praha 1 – Hradčany, u Carratiho kašny, mezi katedrálou sv. Víta, Václava a Vojtěcha a bazilikou sv. Jiří, na základě **§ 90 odst. 5** zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „SŘ“), a dle **§ 5 odst. 6** zákona č. 84/1990 Sb., o právu shromažďovacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ShrZ“), takto:

Odvolání se **zamítá** a napadené usnesení MHMP ze dne 29.3.2021, č.j. MHMP 380354/202, sp.zn. S-MHMP 274867/2021, se **potvrzuje**.

Odůvodnění:

V uvedené věci Ministerstvo vnitra rozhoduje o odvolání proti usnesení MHMP, jímž bylo odloženo oznámení svolavatele Ing. Vojtěcha Razimy (viz výše) o konání shromáždění plánovaného na místo uvnitř areálu Pražského hradu na Praze 1. MHMP dané místo nepovažuje za veřejné prostranství. Proto po svolavateli vyžadoval souhlas vlastníka/uživatele pozemku s konáním shromáždění. Svolavatel tento požadavek odmítl s odůvodněním, že zvolené místo naopak za veřejné prostranství považuje. MHMP setrval na svém názoru a oznámení z důvodu nedoložení souhlasu odložil. Předmětem sporu je zejména otázka, zda dané místo, nacházející se uvnitř areálu Pražského hradu, je či není veřejným prostranstvím. Respektive, zda je k realizaci shromáždění na daném místě potřebný zmíněný souhlas správce tohoto areálu.

Svolavatel oznámil shromáždění dne 1.3.2021 prostřednictvím advokáta (viz výše), na den 18.4.2021 a čas od 12:00 do 14:00 hod. na místo náměstí U Svatého Jiří, Praha 1 – Hradčany, „u Carratiho kašny, zhruba mezi katedrálou sv. Víta, Václava a Vojtěcha a bazilikou sv. Jiří“, s předpokládaným počtem účastníků shromáždění 5 a oznámeným účelem shromáždění „vyjádření nesouhlasu s uzavřením oblasti Pražského hradu svolané u příležitosti mezinárodního dne památek a sídel“.

MHMP dne 4.3.2021 ověřil, že místo, kde se má konat shromáždění, je pozemek parc. č. 81 v k. ú. Hradčany, jehož vlastníkem je Česká republika a příslušnost hospodařit s majetkem státu zde vykonává Správa Pražského hradu, Hrad I. nádvoří 1, Praha 1. Dle pořízeného výpisu se dále jedná o nemovitou kulturní památku v památkové rezervaci.

Usnesením ze dne 11.3.2021, č.j. MHMP 292568/2021, sp.zn. S-MHMP 274867/2021, MHMP vyzval svolavatele, aby do 5 pracovních dnů doplnil oznámení ve smyslu § 5 odst. 4 ShrZ o písemný souhlas toho, kdo je vlastníkem, případně uživatelem pozemku, kde se má shromáždění konat (zde se jedná o Správu Pražského hradu). A to z důvodu, že shromáždění se má konat pod širým nebem mimo veřejná prostranství. Požadovaný souhlas svolavatel ve stanovené lhůtě nedoložil, protože MHMP oznámení odložil usnesením ze dne 29.3.2021, č.j. MHMP 380354/2021, sp.zn. S-MHMP 274867/2021.

V usnesení o odložení oznámení MHMP svůj postup opřel především o závěr, že dané místo není veřejným prostranstvím, resp. návazně o skutečnost nedoložení zmíněného souhlasu, přes výzvu doručenou svolavateli.

Závěr, že se nejedná o veřejné prostranství, MHMP v podrobnostech odůvodnil primárně odkazem na definici veřejného prostranství dle § 34 obecního zřízení. Klíčovým znakem je okolnost, že se jedná o místo „přístupné každému bez omezení“ a sloužící obecnému užívání, jak je dále vyloženo správní judikaturou a odbornou literaturou. Pro takové místo platí, že vlastník je povinen strpět omezení vlastnického práva, nemůže je např. oplotit či jinak uzavřít (oproti případům, kdy by určité místo bylo využíváno pouze živelně, pro

absenci překážek, kde však vlastník může i nadále vyloučit třetí osoby z užívání). Zmíněná definice veřejného prostranství je zároveň definicí obecnou, užívanou napříč právním řádem.

MHMP dále uvádí, že místo konání shromáždění spadá do chráněné oblasti Pražského hradu ve smyslu vládního nařízení č. 55/1954 Sb., o chráněné oblasti Pražského hradu, přičemž nad rámec obecné bezpečnosti zajišťuje stálou bezpečnost tohoto prostoru Policie ČR na základě speciálního ustanovení § 48 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů. Současně podle § 28 odst. 1 písm. a) zákona č. 219/1999 Sb., o ozbrojených silách České republiky, ve znění pozdějších předpisů, platí, že Hradní stráž provádí vnější ostrahu areálu Pražského hradu, zabezpečuje jeho obranu a provádí vnější ostrahu a obranu objektů, které jsou dočasným sídlem prezidenta a jeho hostů.

Dále MHMP upozorňuje, že náměstí U Svatého Jiří v Praze 1 je pozemek parc. č. 81 v k. ú. Hradčany, jehož vlastníkem je Česká republika a příslušnost hospodařit s majetkem státu vykonává Správa Pražského hradu, Hrad I. nádvoří 1, Praha 1. Na daný prostor se vztahuje též působnost návštěvního řádu vydaného Správou Pražského hradu (přístupný na www.hrad.cz); do areálu Pražského hradu pak spadá právě i náměstí U sv. Jiří.

Dále MHMP uvádí, že v preambuli návštěvního řádu vydaného Správou Pražského hradu se rovněž stanoví, že nádvoří, ulice, parkové komunikace a podobné plochy areálu Pražského hradu jsou účelovými komunikacemi, jejichž zpřístupnění veřejnosti v určité denní době a užívání se řídí pravidly stanovenými Správou Pražského hradu. Návštěvní řád areálu Pražského hradu mimo jiné stanoví také provozní dobu, vstupné a způsob užívání prostor Pražského hradu, a to s právem Správy Pražského hradu na uzavření celého tohoto areálu z provozních či státně-reprezentačních důvodů.

Z informací o pozemku z katastru nemovitostí MHMP rovněž zjistil, že náměstí U Svatého Jiří v Praze 1 je pozemek, jenž je v katastru nemovitostí definován jako „ostatní plocha“, způsob využití: „ostatní komunikace“. MHMP dále cituje definici účelové komunikace, možnosti omezení jejího veřejného užívání, jakož i skutečnost, že některé účelové komunikace mohou být zcela neveřejné; zmíněna je též působnost silničního správního úřadu v těchto věcech.

MHMP tak dospívá k závěru, že náměstí U Svatého Jiří v Praze 1 není veřejným prostranstvím. Takový závěr přijal MHMP proto, že uvedené místo se nachází v areálu Pražského hradu, který je z části obklopený neprostopně stávkami a z části obehnaný plotem s vjezdovou bránou či turniketem pro pěší, kde vnější ostrahu nepřetržitě zajišťuje Hradní stráž a vnitřní bezpečnost Policie ČR, které zákon o policii svěřuje zvláštní pravomoc kontrolovat osoby vstupující nebo vycházející z tohoto areálu, jehož součástí je i předmětné místo. Již z toho vyplývá, že na uvedené místo nemá přístup „každý“, nýbrž z užívání daného místa je vyloučen zejména ten, kdo neprojde bezpečnostní prohlídkou. Na veřejnost nacházející se na předmětném místě dále dopadají mnohem přísnější omezení, než je tomu na místech, která nespádají do chráněné oblasti; ve vztahu k eventuálnímu výkonu práva

shromažďovacího je zde např. zakázáno rušit výklad průvodce nebo ztěžovat návštěvníkům prohlídku užíváním zesilovacích zvukových zařízení a hlasitými projevy, tedy činnostmi typickými právě pro veřejná shromáždění. Předmětné místo je také účelovou komunikací, na kterou je omezen veřejný přístup a vlastníku pozemku je taktéž zachována plná možnost vyloučit třetí osoby z jeho užívání (viz možnost úplného uzavření areálu Pražského hradu z provozních důvodů toliko na základě rozhodnutí Správy Pražského hradu). Podle názoru MHMP proto lze přijmout jednoznačný závěr, že místo, kde se dle oznámení má shromáždění konat, je režimový prostor, který není přístupný každému bez omezení, schází mu znak obecné přístupnosti, a proto není veřejným prostranstvím ve smyslu ust. § 34 zákona o obcích. Jiný závěr dle MHMP neodůvodňuje ani skutečnost, že místo shromáždění je pojmenováno jako „náměstí“, neboť takové pojmenování je dáno a užíváno historicky bez ohledu na moderní právní úpravu obecního zřízení a daný prostor nenaplňuje ostatní parametry definice veřejného prostranství.

Jelikož pak svolavatel (přes výzvu) nesplnil povinnost doložit souhlas s konáním shromáždění na místě, které není veřejným prostranstvím, MHMP oznámení odložil.

Proti usnesení o odložení oznámení se svolavatel odvolal dne 30.3.2021. Odvolání bylo Ministerstvu vnitra předloženo spolu s kopií spisové dokumentace dne 7.4.2021. V odvolání svolavatel v první řadě zpochybňuje výklad pojmu veřejného prostranství – specifikaci „přístupný každému bez omezení“ prý nelze vztáhnout na náměstí, ulice apod., neboť ta, a to všechna, jsou bez omezení přístupná z povahy věci, a daná vlastnost se tak zjišťuje pouze u „dalších prostor“.

Podmínku veřejné přístupnosti dále nelze dle odvolatele popřít pouhým faktickým omezením přístupu, takové omezení musí mít právní oporu.

Přístup do areálu Pražského areálu je sice nyní znemožněn a správu ve smyslu majetkového nakládání (hospodaření) vykonává Kancelář prezidenta republiky, resp. kancléř, to však nemůže zahrnovat i omezení užívání veřejných prostranství; k tomu dle svolavatele KPR nemá žádné veřejnoprávní oprávnění, ani k vydání samotného návštěvního řádu.

Vlastník zde má dle odvolatele respektovat původní status místa. S odkazem na stavební zákon a poslední stavební přestavbu před cca 100 lety je následně odvolatelem (bez bližšího zdůvodnění či dokladu pro takové tvrzení) dovozeno, že místo je účelově určeno jako veřejně přístupné a průchozí, a účelové komunikace zde mají být komunikacemi veřejně přístupnými.

Vládní nařízení č. 55/1954 Sb., citované MHMP, pak dle odvolatele předpokládá, že ochrana místa je primárně památková, nikoliv bezpečnostní (jak zdůrazňuje ve svém usnesení MHMP), a dle daného nařízení místo patří „všemu československému lidu“. Z toho

pak odvolatel dovozuje, že uvedené nařízení stanoví a předpokládá, že areál Pražského areálu bude užívat celý československý lid, což předjímá přístupnost každému bez omezení.

I účelové komunikace jsou pak dle odvolatele veřejně přístupné, pokud jsou v místech veřejnosti přístupných. Status komunikací z hlediska silničního zákona je navíc dle odvolatele více než sporný, protože deklaratorní rozhodnutí silničního úřadu v tomto směru neexistuje.

Na věci dle odvolatele nic nemění oprávnění policie či jiných silových složek zabránit vstupu na některá místa nebo jejich oprávnění kontrolovat osoby. Tato oprávnění se nevztahují pouze k Pražskému hradu, ale k jakémukoliv místu, kde se zdržují zvláště chráněné osoby, přičemž tato oprávnění se realizují i ve vztahu k místům veřejně přístupným, aniž by se tím trvale měnil jejich charakter míst veřejně přístupných.

Odvolatel závěrem shrnuje svůj názor, že Pražský hrad, respektive náměstí U Svatého Jiří, byl vždy veřejným prostranstvím a že nikdy nenastala žádná skutečnost, která by to mohla právně relevantně změnit.

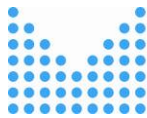
Historický původ názvu náměstí U sv. Jiří pak z pohledu odvolatele na věci také nic nemění, neboť historického původu jsou i názvy jiných náměstí, a ani neexistuje akt, který by je za veřejná prostranství považoval, protože jimi vždy byly. Pro omezení veřejnosti naopak veřejný akt chybí.

Ministerstvo vnitra po seznámení s věcí považuje odvolání za nedůvodné.

Ministerstvo vnitra se ztotožňuje s odůvodněním MHMP stran hodnocení místa určeného ke konání veřejného shromáždění v tom, že se nejedná o veřejné prostranství ve smyslu definice dle § 34 obecního zřízení. Tedy o místo, které je přístupné každému bez omezení a zároveň je určeno k obecnému užívání.

Ministerstvo vnitra považuje za jednoznačný fakt, že areál Pražského hradu skutečně není a ani nikdy nebyl přístupný každému a komukoliv bez omezení. Vstup do areálu Pražského hradu, nebo jeho částí, a pobyt v těchto místech, byly vždy nějakým způsobem limitovány a regulovány, přinejmenším pak časově (uzavření zahrad, potažmo pak celého areálu, v určenou hodinu), ale také stanovením konkrétních podmínek a povinností ve vztahu ke způsobu chování či výkonu některých činností (jinak obecně na veřejných prostranstvích takto neregulovaných). Režim vstupu a pobytu v areálu Pražského hradu tak je v praxi zásadně odlišný od vstupu do ulic, na chodníky, náměstí a jiná skutečně veřejná prostranství. Dle Ministerstva vnitra nelze ani dovodit nějaký trvalejší úzus stran veřejné přístupnosti daného objektu, historicky lze spíše vysledovat období přístupnosti více či méně omezené, byť třeba jen po část dne.

Ze znění definice veřejného prostranství dle § 34 obecního zřízení nelze dovodit ani to, že by se jednalo o normu výslovně regulující historické místo „náměstí U sv. Jiří“, neboť definice zde vychází z obvyklého stavu věcí, výjimka potvrzuje pravidlo, a nejde zjevně (ani kombinací gramatického výkladu a formální logiky) o „lex náměstí U sv. Jiří“. Pokud jsou pak

jako princip náměstí, ulice, atd. z povahy věci přístupné každému bez omezení (a ostatní prostranství jsou veřejnými prostranstvími, splňují-li totéž a zároveň jsou určeny k obecnému užívání), nelze z toho bezvýjimečně dovozovat, že každé místo nazvané „ulice“, „náměstí“, „tržiště“ atd. jsou pak už vždy a bez dalšího kýženým veřejným prostranstvím.

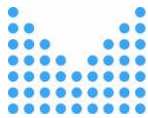
Pražský hrad je specifickým místem z hlediska kulturního, historického, památkového i politického, na druhé straně mj. i z odvolatelem zdůrazňovaného hlediska památkového je právě obvyklé, že vstup do takových míst je regulován. Proto – jako i Pražský hrad – mají taková místa návštěvní řád (zde zmíněný – jde-li o Pražský hrad - MHMP i odvolatelem), otvírací hodiny, někde i vstupenky atd. Jako příklad lze zmínit jinou národní kulturní památku, hrad Karlštejn, kam rovněž vedou pozemní komunikace a rovněž je zásadně (alespoň ve dne) přístupný veřejnosti (přínejmenším nádvoří apod.), nejde však o přístupnost neomezenou,

a i zde mohou být třetí osoby vyloučeny z užívání nebo podrobeny pravidlům vstupu. Jinými slovy, ani zde nesvědčí třetím osobám právo obecného užívání (jako i v jiných areálech, resp. kulturních památkách).

Jinak by se *ad absurdum* dovedeno bylo možno domáhat obecného užívání i v případě všech dalších kulturních památek, resp. hradů a zámků, vstupu do botanických či zoologických zahrad, na noc uzavíraných parků atd. Mj. rovněž s odůvodněním, že ve většině z nich se také nacházejí pozemní komunikace (min. chodníky) apod. Takové veřejné subjektivní právo však neexistuje. Obvykle je zároveň zřejmý hlavní účel nakládání s takovou památkou (krom památkového turistický, volno-časový, kulturní atd.), který pak do značné míry vylučuje neomezené užívání k účelům jiným, a právě proto je zde stanovena určitá míra regulace vstupu a využívání veřejností. To se týká (budeme-li konkrétní) nejen třeba zmíněného hradu Karlštejn, ale třeba i budovy Klementina, jímž rovněž procházejí pozemní komunikace, ovšem vstup je také regulován, ne-li (zejména v noci) i zcela vyloučen. Podobně hlavní účel jiných veřejnoprávními korporacemi spravovaných lokalit (zoologické, botanické zahrady, veřejná koupaliště atd.) svým dominantním účelem vylučují aktivity jiné, a právo shromažďovací ani právo pozemních komunikací v kombinaci s regulací práva shromažďovacího by se míjely svým účelem, pokud by určení těchto míst měly vrchnostensky měnit (způsob využití je zde spíše věcí vlastníka).

Nelze zároveň tvrdit, že by se k věcem veřejného významu (zde přístupnosti památek, příp. konkrétně zde zvoleného místa) nebylo, kde vyjadřovat – zde např. v těsném sousedství Pražského hradu (typicky na Hradčanském náměstí). Byť zde je z podání patrné, že svolavatel trvá právě na zvoleném místě, aby mohl rozporovat aktuální způsob správy majetku státu, a případně k němu „promluvit“ i prostřednictvím soudního řízení správního.

K deklaraci, zda určité místo je či není veřejně přístupnou pozemní (účelovou) komunikací, však slouží spíše silniční správní úřady nebo civilní soudy, nikoliv správní soudy ve věcech shromažďovacího práva.

Pokud pak stát prostřednictvím svým organizačních složek, institucí apod. spravuje určitým způsobem kulturní památky, činí tak primárně jako vlastník, kdy z existence vlastnického práva pak vyplývá i možnost vyloučit ostatní z užívání vlastněné věci. Omezování či rozšiřování vstupu do kulturní památky je tak projevem vlastnického oprávnění, nikoliv vrchnostenským aktem veřejné správy (ani jeho suplováním). Titulem k takovým krokům je samo vlastnické právo (soukromoprávní titul), netřeba opory v právu veřejném či určitého vrchnostenského aktu.

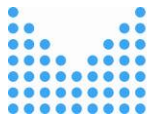
Ne každý pozemek také musí být nějak definován či hodnocen aktem veřejné moci, typicky charakter pozemních komunikací či práva veřejného užívání veřejných prostranství či obecného užívání účelových komunikací. Stát zde určitý status deklaruje až k podnětu v příslušném řízení (silniční úřad, civilní soud), nikoliv, že by na každý kus pozemku existovalo rozhodnutí. Z absence rozhodnutí/veřejného aktu pak může vyplývat cokoliv (nikoliv tedy automaticky, že jde o místo veřejně přístupné či že se jedná o veřejnou účelovou komunikaci, nedeklaruje-li nějaký veřejný akt opak, jak tvrdí odvolatel). To, co není považováno za sporné, obvykle ani nebývá právně regulováno (nárůst normotvorby či rozhodovací praxe v určité oblasti zpravidla indikuje opak – tedy nerespektování určitého stavu, pravidel nebo jejich nevyjasněnost).

Jinými slovy, primární je zde vlastnické právo státu, a toto může být omezeno – např. veřejným užíváním, coby věcným břemenem svého druhu, kde se ovšem vyžaduje jednak faktická neomezená veřejná přístupnost a zároveň určení (účel) místa k obecnému užívání (rozhodnutím, konkludentně, od nepaměti...). Přínejmenším první znak, tedy fakt neomezeného užívání, zde absentuje, a to nikoliv pouze po určitý (krátký) časový úsek podstatného omezení, neboť určitá omezení (min. v nočních hodinách) zde existovala vždy. S ohledem na práva vlastníka (resp. správce vykonávajícího právo hospodaření) pak místo může být zpřístupněno ve prospěch třetích osob jednou více, jindy méně (např. z důvodu mimořádných okolností). Ze stejných základů pak čerpá i oprávnění regulovat vstup do kulturní památky, již se stát rozhodne zpřístupnit veřejnosti, návštěvním řádem.

Odvolatel oproti tomu presumuje absenci soukromého práva k areálu, resp. nyní již existující veřejnoprávní omezení takového práva, z čehož pak dovozuje neoprávněné zásahy vlastníka (správce) do tvrzeného veřejnoprávního omezení. To však zůstává právě jen v rovině tvrzení, a to tvrzení rozporného s fakticitou (i dostupnými akty veřejné moci – jak sám odvolatel uvádí, žádný akt autoritativně deklarující určitou vlastnost pozemní komunikace zde k dispozici není).

Sporné jsou i historické exkurzy či tvrzení o původním účelu stavby, ať už jde o její vývoj od dob, kdy žádné zde zmiňované právní instituty ještě ani neexistovaly, nebo o poslední rekonstrukci části areálu, kdy je účel užívání dovozován kombinací právní fikce a osobního (konkrétněji nepodloženého) názoru.

Lze samozřejmě vést legitimní diskuzi o způsobu, jakým má být nakládáno s majetkem státu či jakým způsobem mají být veřejnosti přístupné kulturní památky (či zda je

jejich správa vykonávána řádně, účelně, vstřícně k veřejnosti či nikoliv atd.). Ministerstvo vnitra se však nedomnívá, že řízení ve věcech shromažďovacího práva je určeno ke zpětné vazbě stran způsobu, jakým stát spravuje majetek, kdy by prostřednictvím takového procesu mělo být v nominálně zcela odlišné věci (jiném právním odvětví) vrchnostensky určeno, nakolik vhodně či nevhodně stát památky spravuje či jakou má kulturní politiku.

Podobně by zde orgány příslušné k regulaci shromažďovacího práva neměly nahrazovat silniční správní úřad, stavební úřad či historický ústav. A to tím spíše, je-li limitovaná přístupnost konkrétního místa zřejmá (a předmětem kritické reakce je pouze aktuální rozsah těchto limitů), kdy ani odvolatel jistě netvrdí, že Pražský hrad byl vždy přístupný kdykoliv a komukoliv, tedy např. i včetně noční doby a v celém rozsahu (zahrad, dalších částí Hradu atd.). A vedení podobného řízení a zevrubného šetření není reálné ani z hlediska časového, s ohledem na krátké lhůty pro rozhodování ve věcech shromažďování. Nepřípadnost užití procesních pravidel regulace shromažďovacího práva k otázkám kulturní, památkové či majetkové politiky státu již byla zmíněna.

S odvolatelem lze na druhé straně souhlasit, že neomezený přístup či obecné užívání nelze negovat jen *ad hoc* omezením přístupu, a tím z veřejného prostranství učinit najednou prostranství „neveřejné“, je-li veřejnost trvalou vlastností daného místa. V případě Pražského hradu – jak již bylo řečeno – však určitá omezená přístupnost platila vždy, ať už jde o omezení hradbami, ploty či stavbami, nebo hlídanými vstupy, uzavíráním areálu (byť třeba i po částech) min. na noc, a konečně nemožností dovést dostatečně dlouhý časový úsek, kdy by se ustálil konkrétní způsob užívání kulturní památky, zde tedy neomezený, aby bylo možno dovést, že min. fakticky dané místo nabylo kvalitu místa (neomezeně) veřejně přístupného. K tomuto lze uvést odůvodnění nálezu Ústavního soudu k definičním znakům veřejného prostranství (sp. zn. Pl. ÚS 21/02): „s ohledem na jistou archaičnost institutu obecného užívání lze konstatovat, že vznikalo zpravidla obyčejovým způsobem, tj. dlouhodobým užíváním určitého materiálního statku. V tomto směru se lze do jisté míry spolehnout, pokud jde o veřejná prostranství, na historickou paměť obyvatel obcí, kteří mají zpravidla zafixováno užívání těchto statků 'od nepaměti', což se týká i eventuálních soukromých vlastníků těchto statků, kteří svým postojem dávali najevo souhlas s tímto obecným užíváním, tedy že daný prostor jimi vlastněný za veřejné prostranství považují...“. Dle Ministerstva vnitra je zřejmé, že z hlediska „historické paměti obyvatel“ je areál Pražského hradu dlouhodobě vnímán jako objekt s určitou mírou regulace vstupu a pobytu.

Dále lze s odvolatelem souhlasit v tom, že samo oprávnění policie dle § 48 zákona o Policii ČR nečiní z určitého místa ne-veřejné prostranství (Policie ČR např. zajišťuje ostrahu i řady dalších objektů, aniž by ulice v jejich okolí přestaly být veřejným prostranstvím). Méně už ale právě uvedené platí o Hradní stráž, zde přítomné a permanentně působící, a sám areál Pražského hradu, který je zároveň sídlem prezidentů, byl z důvodů bezpečnostních regulován (a ostatní tím byli tu více, tu méně, omezeni) vždy, a to v rozsahu řady desetiletí (nejde o přechodné bezpečnostní opatření), že to již určuje i trvalejší charakter daného místa.

Za nepřipadné ovšem považuje Ministerstvo vnitra odkaz na zásady stavebního práva. Jednak z důvodu, že tvrzený účel, který měl platit před cca 100 lety, by byl už provždy neměnný, dále odvolatelem dovozený způsob užívání (dle poslední větší přestavby) evidentně neměl delšího trvání, a je tak rozporu s fakticitou (která je zde podstatná), a než stavební právo (buť i pozemní komunikace může být stavbou) je relevantnější spíše veřejnoprávní regulace pozemních komunikací, buť i vlastněných soukromou či třetí osobou, ale zde je opět podstatná i fakticita (má-li zde správní orgán suplovat silniční správní úřad, jakkoliv si danou otázku musel alespoň v základních rysech předběžně posoudit).

Je-li pak argumentováno, že Pražský hrad dle nařízení z r. 1954 patří „všemu československému lidu“, nejde zjevně o právní normu, ale spíše o floskuli (indikující v daném historickém období komunistické totality spíše stav opačný k tomu proklamovanému), a přinejmenším z této deklarace nevyplývá neomezené nakládání s Hradem ze strany kohokoliv. Pokud by to platilo, pak není důvodu, aby se odvolatelem tvrzené závěry vztahovaly jen na pozemní komunikace, a nikoliv třeba i na vnitřní prostory, výzdobu, umělecké expozice, archeologické lokality a nálezy atd. Zjevně se tedy jedná spíše o politickou proklamaci, než o založení soukromého práva každého jednoho československého občana vůči národní kulturní památce i jejím částem, ani o založení určitého statusu či kvality pozemku (či uloženého omezení užívacího práva) z hlediska práva veřejného.

Role Ministerstva vnitra samotného pak není určovat, zda či jak má být určitá kulturní památka přístupná veřejnosti (jakkoliv je to jinak obvyklé, min. z důvodu vzdělání, kulturního využití a rekreace), to není jeho rolí. Toto správní řízení návazně ani nemá být fórem k řešení způsobu, jímž jiné instituce či organizační složky státu spravují svěřený majetek. Předmětem řízení je otázka, zda byly splněny všechny náležitosti pro konání (a nejdříve ohlášení) shromáždění na zvoleném místě. Dle MHMP je zde potřebný souhlas vlastníka (oprávněného uživatele), neboť se jedná o místo pod širým nebem, které zároveň není veřejným prostranstvím. Tyto závěry MHMP konkrétně odůvodnil. Odvolatel s tímto hodnocením nesouhlasí, a fakticky se domáhá deklarace daného místa za veřejné prostranství. Ministerstvo vnitra však po přezkoumání věci dává – buť s určitými výhradami (viz výše) – za pravdu MHMP, a dospívá k totožnému závěru, kdy do značné míry vychází ze skutečností obecně známých. K nim patří jak fakt, že dříve – min. po určité období – byl areál Pražského hradu přístupný veřejnosti v míře podstatně širší (až to může působit dojmem neomezené přístupnosti), ale i fakt, že tato přístupnost popravdě neomezená nebyla, vstup byl omezen či úplně vyloučen min. v nočních hodinách, a zpravidla i prostorově (zejména jde-li např. o zeleň), kdy některé části tohoto areálu byly zpřístupňovány postupně, a nikdy zcela neomezeně. To je podstatné pro hodnocení, zda dané místo splňuje kritéria „veřejného prostranství“. Ministerstvo shodně s MHMP uzavírá, že místo veřejným prostranstvím není, svolavatel byl povinen doložit zmiňovaný souhlas, to však neučinil, a proto MHMP v souladu s § 5 odst. 6 ShrZ odložil oznámení plně opodstatněně a dle zákona.

S ohledem na vše výše uvedené proto Ministerstvo vnitra rozhodlo tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí.

Poučení o opravném prostředku:

Proti tomuto rozhodnutí se nelze odvolat.

Mgr. Radek Šubrt
ředitel

Vyřizuje: Mgr. Jan Potměšil
tel. č.: 974 832 518
e-mail: jan.potmesil@mvcz.cz